

Denne Mand var kommen i Krigstjenesten og var bleven kasseret der; men man glemte at sige ham, at han var kasseret, og beholdt ham i Tjenesten, men lod ham stille for sig. Da han nu kunde godtgjøre, at han havde udgivet 1,020 Rd. til en Stillingsmand, saa anbefalede Finantsudvalget ham til en Godtgjærelse af 1,020 Rd., som er bevilget ham paa Finantsloven i Mar. Hvis nu Emil Jensen havde kunnet stille for sig, hvis han den den Dag, da han var indfaldt til at give Møde, nemlig den 28de Januar 1864, havde mødt med en Stillingsmand og givet ham 1,000 Rd., saa var Sagen efter min Mening aldeles klar. Efter hvad der blev afgjort ifjor, er jeg overbevist om, at Thinget da vilde have indstillet ham til en saadan Godtgjærelse, og at Justitsministeren vilde have anerkjendt det. Manden kunde imidlertid ikke stille for sig, men han maatte opgive hele sin Næringsvei, fordi han ikke var i Stand til at stille for sig. Nu vil jeg spørge, om der er nogen Mening i at sige: Den Mand der har stillet for sig, havt Evne dertil og givet 1,020 Rd. derfor, skal have Erstatning; men den Mand, der ikke har havt denne Evne, men været nødt til at opgive sin Næringsvei og sin Bedrift, ham vise vi tilbage, fordi han, som Justitsministeren siger, ikke kan tilnærmelsesvis opgive Data, hvorpaa Ansættelsen af Erstatning kan begrundes. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt, mine Herrer! Derfor siger jeg ogsaa: Jeg yder Finantsudvalget min Anerkjendelse og anmoder de Herrer Ministre om, at de ville tage denne Sag under den alvorligste og grundigste Overveielse, og naar de Herrer gjøre det, og se paa den med milde Dine, ville de ganske vist komme til det samme Resultat som Finantsudvalget, at der bør gives Erstatning. Det er jo klart, at, naar der sidder 15 Medlemmer i et Udvalg, og de alle blive enige (Schjærving: Derfor er det ikke rigtigt!), nei, ganske vist bliver det ikke derfor rigtigt; men det er dog klart, at det er mere sandsynligt, at det er rigtigt, end hvad den ene Mand, Ministeren, finder, der ogsaa maa antages at være et almindeligt Menneſte.

Kruſe: Den ærede Ordfører har allerede omtalt det Endringsforslag, jeg har stillet til Nr. 2 i Betænkningen, men det forekommer mig, at han gif noget let over den Sag. Jeg tror, at den har stor Betydning, saa at der nok bør ifænktes den lidt Opmærksomhed. Jeg beklager, at Udvalget ikke videre har omtalt det Andragende, som er fremkommet, og som jeg har havt den Ære at indbringe her, thi det ses jo slet ikke i Betænkningen, hvorledes det har været anbefalet. Om den første af de to Mænd, der ere nævnte, nemlig Gaardmand B. Gregersen af Næsby ved Løgstør, siger den ærede Ordfører, at her slet ikke kan være Tale om at bevilge ham nogen Hjælp; men der staar dog i Betænkningen, at han har faaet

de bedste anbefalinger. Derimod tales der ikke om, at den anden Mand, Gaardmand Niels Thomsen af Sønder Jaorup ved Ribe, ogsaa har havt de bedste anbefalinger for sit Andragende, hvilke dog ikke mangle. Han har anbefalinger baade fra Dyrigheden, Sogneraadet og Præsten. Der er Oplysning om, hvorledes han noie har efterkommet, hvad der er blevet ham paabudt efter Dyrlægens Ordre, og at han ikke har lagt den mindste Hindring i Veien derfor, men villigen fulgt, hvad der er bleven tilraadet til Forebyggelse af Smitten. Jeg veed meget godt, hvad der staar i Loven af 29de December 1857, som Ordføreren vilde gjøre mig opmærksom paa. Jeg ser nok, at han ikke har noget retligt Krav paa Erstatning, men hvis han havde det, behøvede han ikke at komme med et Andragende til Rigsdagen. Hvor mange af disse Andragender her have noget retligt Krav? Men de henvises dog til Ministeren. Denne Mand har nu faaet det Svar fra Indenrigsministeren, at Ministeriet har ikke Midler til at komme ham til Hjælp. Det beklager jeg i højeste Grad, og jeg er overbevist om, at der i alt Fald ikke er mange af Thingets Medlemmer, som ikke ville beklage, at Staten ikke har Midler til at komme en Mand til Hjælp i et saadant exceptionelt Tilfælde, som dette er. Jeg skal derfor tillade mig at gjøre Thingets ærede Medlemmer bekendt med denne Sag, thi den er virkelig ikke af saa ringe Betydning. Det var jo et rent Tilfælde, der opstod, og det er jo endnu ikke opdaget, hvorledes det er opstaaet. Dyr lægen havde ikke nogen Tvivl om, at det var Miltbrand; men for at være sikker indsendte han til Veterinærskolen de fornødne Oplysninger, og han fik da Bekræftelse paa, at det var Miltbrand, og den var i den Grad ondartet, at denne Mand's Kreaturer, baade Heste, Køer og Ungkvæg, kreperede allesammen med Undtagelse af Nogle, som bleve ihjelslaaede efter Dyr lægens og Befolkningens Raad; thi Folk vovede neppe at komme Gaarden nær. Kreaturerne bleve gravebe med med Hud og Haar, og Foderet blev opbrændt. Manden maatte kalde Folk fra Ribe til Hjælp ved denne Forretning, fordi at Bybefolkningen ikke vovede dette — Hunde og Katte bleve slaaede ihjel, og Folk kunde ikke passere ud fra Gaarden, uden at blive røgede og tage de alleromhyggeligste Sikringsmidler imod, at Smitten skulde udbredes. Manden har i høj Grad viist sig føielig i alle Retninger, fordi hele Befolkningen trostede ham med, at det var en Selvsølge, at han fik Hjælp. Der var Ingen der paa Gænen, som kunde nære Tvivl om, at Staten nok vilde komme en saadan Mand til Hjælp. Jeg har derfor, uagtet jeg har vidst, at han ikke havde retsligt Krav paa Erstatning, tilladt mig at stille dette Endringsforslag; thi jeg har troet, at Udvalget, efterat det havde faaet de nødvendige Oplysninger, hvorfra det kunde se, hvorledes Sagen forholdt sig, vilde støtte Forslaget. Uagtet